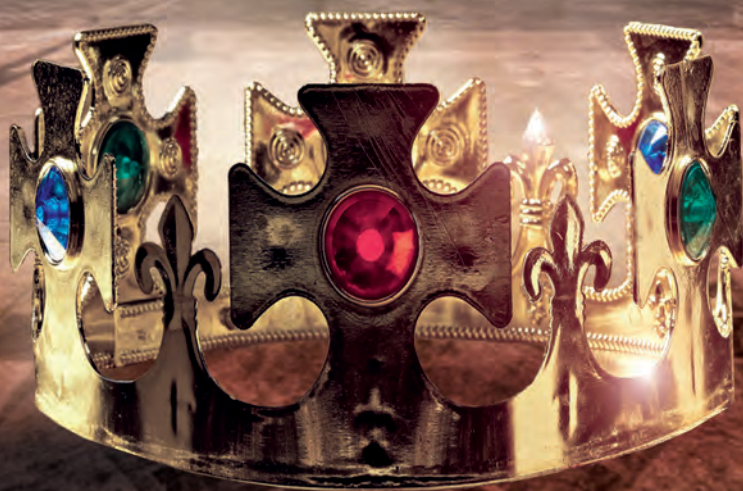

ΜΠΕΡΝΑΡΤ ΚΟΡΝΤΟΥΕΛ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ
ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Μπέρναρντ Κόρνγουελ

Ο Άλφρεντ είναι στα τελευταία του, αλλά πριν πεθάνει θέλει να διασώσει τις κατακτήσεις του. Στέλνει τον Ούτρεντ να συνάψει εκ μέρους του ειρήνη με τον βασιλιά Έορικ της Ανατολικής Αγγλίας. Ο Ούτρεντ αντιλαμβάνεται ότι πρόκειται για μια καλοστημένη παγίδα για να εξοντώσουν τον ίδιο. Η συμφωνία ναυαγεί. Ο Άλφρεντ πεθαίνει και τον διαδέχεται ο Έντουαρντ. Ο έρωτας όμως έχει μπει πάλι στη μέση και ο νέος βασιλιάς δεν ανεβαίνει στον θρόνο άμεμπτος. Ο Έθελουολντ, ο κάποτε νόμιμος κληρονόμος του θρόνου, εμφανίζεται και τον διεκδικεί. Μέχρι πού είναι ικανός να φτάσει για να τον καταλάβει;

Σύμφωνα με τον Ούτρεντ, τώρα είναι η μεγάλη ευκαιρία των Δανών να ενωθούν και να καταλάβουν το Ουέσεξ. Όμως κάτι τους συγκρατεί. Δυο χρόνια παιρνούν χωρίς να έχει εκδηλωθεί επίθεση από κανέναν. Ο Έντουαρντ, βασιλιάς του Ουέσεξ πλέον, ακούει τους συμβούλους του, ως επί το πλείστον ιερείς, που επιδιώκουν την κατάκτηση της Αγγλίας με τη διάδοση του λόγου του Θεού.

Η μάχη δίνεται με προφητείες μαγισσών και αγγέλων, μέχρι που αρχίζει να σοβαρεύει. Ο Σίγκουρντ και ο Κνουτ, αρχηγοί των Δανών, έχουν συνάψει τις συμμαχίες τους, και κάποιοι παίζουν διπλό παιχνίδι. Δείχνουν ότι συμπαραστέκονται στο Ουέσεξ, αλλά είναι πράγματι έτσι;

Ο Ούτρεντ καλείται να υπερασπιστεί και πάλι το βασίλειο που ονειρευόταν ο Άλφρεντ, αλλά αυτή τη φορά πρέπει να κατανοήσει καταρχήν μια ειρήνη που θεωρεί ύπουλη και έναν πόλεμο του οποίου αγνοεί όλες τις παραμέτρους.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: DEATH OF KINGS
Από τις Εκδόσεις Harper, Λονδίνο 2011
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο θάνατος των βασιλέων**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Bernard Cornwell
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Bernard Cornwell, 2011
© Χάρτη: John Gilkes, 2011
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Plainpicture/Spitta+Hellwig
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2014

ISBN 978-618-01-0514-8

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΜΠΕΡΝΑΡΝΤ ΚΟΡΝΤΟΥΕΛ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Η ΤΡΙΑΟΓΓΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΑΡΘΟΥΡΟΥ

Ο Βασιλιάς του Χειμώνα, 2003, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Ο Εχθρός του Θεού, 2004, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Εξάλιμπερ, 2005, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Η ΤΡΙΑΟΓΓΙΑ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

Οι Καβαλάρηδες της Σκιάς, 2002, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Οι Τοξότες της Πίστης, 2005, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

Οι Αιρετικοί, 2006, μτφρ. Ρένα Χατχούτ

ΣΑΞΟΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Το Τελευταίο Βασίλειο, 2007, μτφρ. Νίκος Γ. Παπαδάκης

Ο Χλομός Καβαλάρης, 2008, μτφρ. Νίκος Γ. Παπαδάκης

Οι Άρχοντες του Βορρά, 2009, μτφρ. Νίκος Γ. Παπαδάκης

Το Τραγούδι του Ξίφους, 2011, μτφρ. Μαρίνα Κόφφα

Φλεγόμενη γη, 2013, μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Το Θάνατος Βασιλέων
αφιερώνεται στη Ανν ΛεΚλέρ,
συγγραφέα και φίλη,
η οποία πρότεινε την πρώτη αράδα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χάρτης

12

Τοπωνύμια

13

Γενεαλογικό δέντρο της βασιλικής οικογένειας του Ουέσεξ

18

Μέρος Πρώτο

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

19

Μέρος Δεύτερο

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑ

185

Μέρος Τρίτο

ΑΓΓΕΛΟΙ

275

Μέρος Τέταρτο

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

343

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

431

ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ

Η γραφή των τοπωνυμίων στην Αγγλία της αγγλοσαξονικής περιόδου ήταν δύσκολη υπόθεση, καθώς δεν υπήρχε συνεπής τρόπος γραφής, ούτε καν συμφωνία σχετικά με αυτό καθαυτό το όνομα. Επομένως, το Λονδίνο αποδιδόταν ανά περίπτωση ως Λουντόνια, Λούντενμπεργκ, Λουντέν, Λούντενβικ, Λούντενκεστερ και Λουντρ. Οποσδήποτε κάποιιοι αναγνώστες θα προτιμούσαν άλλες εκδοχές των τοπωνυμίων από αυτές που παρατίθενται στη συνέχεια, όμως, στις περισσότερες περιπτώσεις, επέλεξα τη γραφή που παρατίθεται είτε στο *Oxford*, είτε στο *Cambridge Dictionary of English Place-Names* για τις περιόδους εκείνες που προσεγγίζουν περισσότερο το έτος 900 μ.Χ., όμως ακόμη και αυτή η λύση δεν είναι απόλυτη. Η Νήσος Χέιλινγκ, λ.χ., το 956 μ.Χ. αποδιδόταν είτε ως Χέιλινσινγκερ είτε ως Χέγκλινγκκείγκε. Άλλωστε, ούτε οι δικές μου αποφάσεις ήταν απόλυτα προαναπολιτισμένες σε μία κατεύθυνση: κανονικά την Αγγλία θα έπρεπε να τη γράφω Ένγκαλαντ και προτίμησα τη χρήση της σύγχρονης απόδοσης για το όνομα της περιοχής της Νορθουμβρίας, αντί του Νορ Χίμπραλοντ, προκειμένου να αποφευχθεί η εντύπωση ότι τα σύνορα του αρχαίου βασιλείου συμπίπτουν με αυτά της σύγχρονης κομητείας. Επομένως, η λίστα αυτή, όπως και οι γραφές των τοπωνυμίων, διατηρεί κάποιες ιδιορρυθμίες.

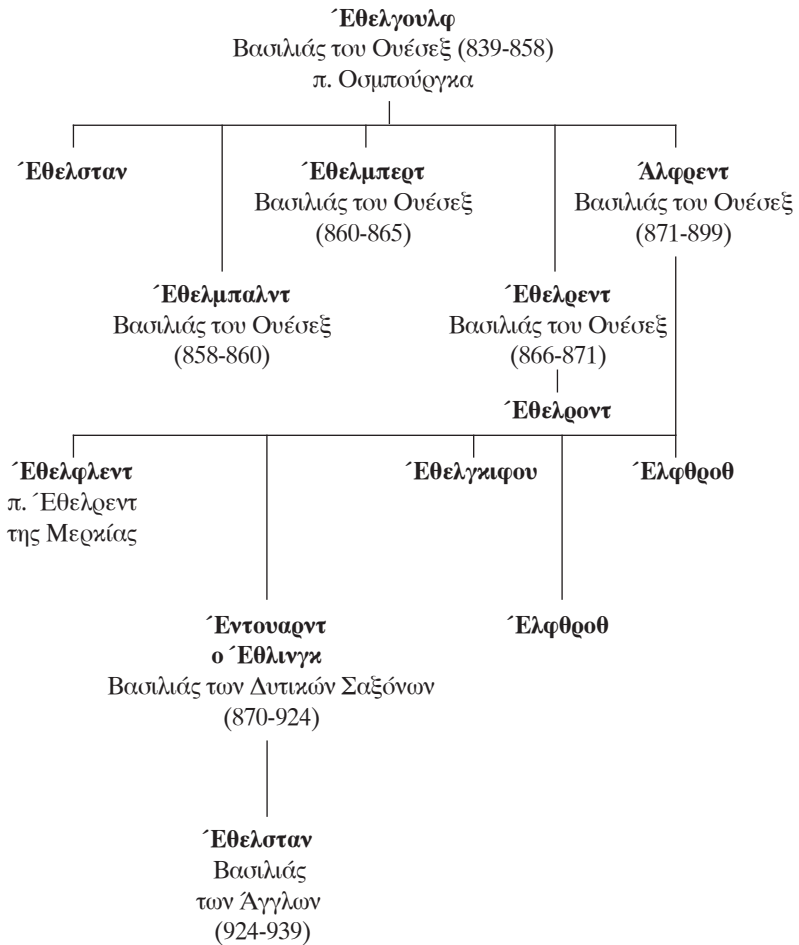
ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ	ΜΕΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ ΤΟΠΩΝΥΜΙΑ	ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΕΣ
Baddan Byrig	Μπάνταν Μπίριγκ	Badbury Rings, κομητεία Dorset
Beamfleot	Μπίμφλεοτ	Benfleet, κομητεία Essex
Bebbanburg	Μπέμπανμπεργκ	Bamburgh, κομητεία Northumberland
Bedanford	Μπέντανφορντ	Bedford, κομητεία Bedfordshire
Blanford	Μπλάνεφορντ	Blandford Forum, κομητεία Dorset
Buccingahamm	Μπάκινγκαχαμ	Buckingham, κομητεία Bucks
Buchestanes	Μπούκεστανς	Buxton, κομητεία Derbyshire
Ceaster	Κέστερ	Chester, κομητεία Cheshire
Cent	Κεντ	Κομητεία του Kent
Cippanhamm	Σίπαναμ	Chippenham, κομητεία Gloucestershire
Cirrenceastre	Κίρενστερ	Cirencester, κομητεία Gloucestershire
Contwaraburg	Κοντουάραμπεργκ	Canterbury, κομητεία Kent
Cracgelad	Κράκγκελαντ	Cricklade, κομητεία Wiltshire
Cumbraland	Κάμπραλαντ	Cumberland
Cyninges Tun	Κίνιγκες Τουν	Kingston upon Thames, Greater London

Cytringan	Κίτρινγκαν	Kettering, κομητεία Northants
Dumnoc	Ντάμνοκ	Dunwich, κομητεία Suffolk
Dunholm	Ντάνολμ	Durham, κομητεία Durham
Eanulfsbirig	Ένουλφοσμπιριγκ	St. Neot, κομητεία Cambridgeshire
Eleg	Έλεγκ	Ely, κομητεία Cambridgeshire
Eoferwic	Έοφερουικ	York, κομητεία Yorkshire (οι Δανοί το ονόμαζαν Γιόρβικ)
Exanceaster	Έγκξανστερ	Exeter, κομητεία Devon
Fagranforda	Φαγκρανφόρντα	Fairford, κομητεία Gloucestershire
Fearnhamme	Φέρνχαμμε	Farnham, κομητεία Wiltshire
Fifhidan	Φίφινταν	Fyfield, κομητεία Surrey
Fughelness	Φούγκελνες	Foulness Island, κομητεία Essex
Gegnesburh	Γκένεσμπερχ	Gainsborough, κομητεία Lincolnshire
Gleawecestre	Γκλούστερ	Gloucester, κομητεία Gloucestershire
Grantaceaster	Γκράνταστερ	Cambridge, κομητεία Cambridgeshire
Hothlege, River	Χόθλεγκε, Ποταμός	Hadleigh Ray, Essex
Hrofeceastre	Χρόφεσεστερ	Rochester, κομητεία Kent

Humbre, River	Χούμπρε	Ποταμός Humber
Huntandon	Χάνταντον	Huntington, κομητεία Cambridgeshire
Liccelfeld	Λίκελφελντ	Lichfield, κομητεία Staffordshire
Lindisfarena	Λιντισφαρένα	Lindisfarne (Αγία Νήσος), κομητεία Northumberland
Lundene	Λονδίνο	London
Medwaeg, River	Μέντβεεκ, Ποταμός	Ποταμός Medway, κομητεία Kent
Natangrafum	Νατανγκράφαμ	Notgrove, κομητεία Gloucestershire
Oxnaforda	Οξναφόρντα	Oxford, κομητεία Oxfordshire
Ratumacos	Ρατουμακός	Rouen, Νορμανδία, Γαλλία
Rochecestre	Ρότσεκεστρε	Wroxeter, κομητεία Shropshire
Saefern	Σέφερν	Ποταμός Severn
Sarisberie	Σάρισμπερι	Salisbury, κομητεία Wiltshire
Scaftesburi	Σκέφτσμπερι	Shaftesbury, κομητεία Dorset
Sceobyrig	Σέομπιρικ	Shoebury, κομητεία Essex
Scrobbesburh	Σκρόμπεσμπερκ	Shrewsbury, κομητεία Shropshire
Snotengaham	Σνότενγκαχαμ	Nottingham, κομητεία Nottinghamshire

Summorsaeete	Σούμορσσετε	Somerset
Temes, River	Τάμεσης, Ποταμός	Ποταμός Thames
Thornsaeeta	Θορνσέτα	Dorset
Tofceceaster	Τόφεσσετ	Towcester, κομητεία Northamptonshire
Trente, River	Τρέντε, Ποταμός	Ποταμός Trent
Turcandene	Τουρκαντένε	Turkdean, κομητεία Gloucestershire
Tweoxnam	Τουέξναμ	Christchurch, κομητεία Dorset
Westune	Ουέστουνε	Whitchurch, κομητεία Shropshire
Wiltunscir	Ουίλτονσια	Κομητεία Wiltshire
Wimburnan	Ουίμπερναν	Wimborne, κομητεία Dorset
Wintanceaster	Ουίντανσσετ	Winchester, κομητεία Hampshire
Wygraceaster	Ουίγκρασσετ	Worcester, κομητεία Worcestershire

Γενεαλογικό δέντρο της βασιλικής οικογένειας του Ουέσεξ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η μάγισσα

1

ΑΘΕ ΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΗ», είπε ο πατήρ Ουίλιμπαλντ, «μέχρι να πάψει να είναι». Χαμογέλασε χαρούμενα, θεωρώντας προφανώς πως αυτό που είχε μόλις ξεστομίσει θα το έβρισκα σημαντικό, αλλά ύστερα έδειξε να απογοητεύεται όταν δεν είπα τίποτε. «Κάθε μέρα...» έκανε να επαναλάβει.

«Τις άκουσα ήδη τις φλυαρίες σου», είπα αγριεμένα.

«Μέχρι να πάψει να είναι», ολοκλήρωσε αδύναμα. Ο πατήρ Ουίλιμπαλντ ήταν ένας από τους δασκάλους των παιδικών μου χρόνων, και πλέον τον θεωρούσα φίλο μου. Ήταν ένας ευγενικός, έντιμος άνθρωπος, και αν πράγματι κάποια στιγμή κληρονομήσουν τη γη οι πράοι, τότε ο Ουίλιμπαλντ θα αποκτήσει αμέτρητα πλούτη.

Κάθε μέρα είναι συνηθισμένη, ως τη στιγμή που κάτι αλλάζει, και εκείνο το παγερό κυριακάτικο πρωινό φάνταζε ολότελα συνηθισμένο, μέχρι τη στιγμή που οι ανόητοι προσπάθησαν να με σκοτώσουν. Έκανε κρύο απερίγραπτο. Μέσα στην εβδομάδα έβρεχε, όμως εκείνο το πρωινό οι νερόλακκοι πάγωσαν και μια πυκνή πάχνη άσπρισε τα χορτάρια. Ο πατήρ Ουίλιμπαλντ είχε κάνει την εμφάνισή του λίγο μετά την ανατολή και με συνάντησε στο λιβάδι. «Δεν καταφέραμε να βρούμε τα κτήματά σου χθες τη νύχτα», είπε, τουρτουρίζοντας, θέλοντας να εξηγήσει την πρωινή εμφάνισή του,

«οπότε σταθήκαμε στο μοναστήρι του Αγίου Ράμουολντ». Έγνεψε αόριστα προς τον νότο. «Είχε κρύο εκεί», πρόσθεσε.

«Είναι άκαρδα καθάρματα εκείνοι οι μοναχοί», σχολίασα. Κανονικά έπρεπε να κατεβάζω μια άμαξα με καυσόξυλα κάθε εβδομάδα στο μοναστήρι, όμως αδιαφορούσα για το συγκεκριμένο καθήκον μου. Ας πήγαιναν οι καλόγεροι να κόψουν μοναχοί τους ξύλα. «Ποιος ήταν ο Ράμουολντ;» ρώτησα τον Ουίλιμπαλντ. Γνώριζα την απάντηση, όμως ήθελα να παιδέψω τον Ουίλιμπαλντ.

«Ήταν ένα πολύ ενάρετο παιδί, άρχοντά μου», απάντησε εκείνος. «Παιδί;»

«Βρέφος ήταν», είπε ανασπενάζοντας, καθώς καταλάβαινε προς τα πού πήγαινε αυτή η κουβέντα, «μόλις τριών ημερών όταν πέθανε».

«Ένα μωρό τριών ημερών είναι άγιος;»

Ο Ουίλιμπαλντ ανεβοκατέβασε νευρικά τα χέρια του. «Συμβαίνουν και θαύματα, άρχοντά μου», είπε, «αλήθεια. Λένε πως το βρέφος έφελνε και δοξολογούσε τον Θεό κάθε φορά που θήλαζε».

«Και εμένα αυτό μου έρχεται να κάνω κάθε φορά που πετυχαίνω βυζί», είπα. «Τι πάει να πει αυτό, είμαι άγιος;»

Ο Ουίλιμπαλντ ανατρίχιασε και ύστερα φρόνιμα επέλεξε να αλλάξει θέμα συζήτησης. «Σου φέρνω μήνυμα από τον έθλιγγκ», είπε, εννοώντας τον μεγαλύτερο γιο του βασιλιά Άλφρεντ, τον Έντουαρντ.

«Άντε, πες το».

«Είναι βασιλιάς του Κεντ τώρα πια», ανακοίνωσε χαρούμενα ο Ουίλιμπαλντ.

«Δηλαδή, σε έστειλε τόσο δρόμο για να μου πεις αυτό το πράγμα;»

«Όχι, όχι. Να, σκέφτηκα πως ίσως να μην το είχες μάθει».

«Φυσικά και το έμαθα», είπα. Ο Άλφρεντ, ο βασιλιάς του Ουέσεξ, είχε ορίσει τον μεγαλύτερο γιο του βασιλιά του Κεντ, πράγμα το οποίο σήμαινε ότι ο Έντουαρντ μπορούσε να εξασκηθεί στα καθήκοντα ενός βασιλιά χωρίς να προκαλέσει πολύ μεγάλη ζημιά, αφού το Κεντ στο κάτω κάτω ήταν μέρος του Ουέσεξ. «Τι έγινε, πρόλαβε να ρημάξει το Κεντ ή ακόμη;»

«Φυσικά όχι», είπε ο Ουίλιμπαλντ, «αν και...» Σταμάτησε απότομα.

«Αν και, τι πράγμα;»

«Α, δεν είναι τίποτε», είπε δήθεν αδιάφορα και καμώθηκε πως του τράβηξε την προσοχή ένα πρόβατο. «Πόσα μαύρα πρόβατα έχετε εδώ πάνω;» ρώτησε.

«Άμα θες, σε βουτάω από τους αστραγάλους και σε κρεμάω ανάποδα μέχρι να μιλήσεις», πρότεινα.

«Ναι, απλώς το θέμα με τον Έντουαρντ είναι πως...» Κόμπιασε, όμως τελικά αποφάσισε πως καλά θα έκανε να μου πει, γιατί με είχε ικανό να τον βουτήξω από τους αστραγάλους. «... Ήθελε να παντρευτεί μια κοπέλα στο Κεντ και ο πατέρας του δε συμφωνούσε. Αλήθεια, όμως, δεν έχει και τόση σημασία!»

Γέλασα. Με άλλα λόγια, ο νεαρός Έντουαρντ δεν ήταν ο άσφογος διάδοχος. «Σαν να λέμε, ο Έντουαρντ σήκωσε κεφάλι, ε;»

«Όχι, όχι! Απλώς μια νεανική επιπολαιότητα έκανε, όλα αυτά ανήκουν στο παρελθόν τώρα πια. Ο πατέρας του τον συγχώρεσε».

Δεν ασχολήθηκα περισσότερο, αν και θα έπρεπε να είχα δώσει μεγαλύτερη σημασία στο συγκεκριμένο κουτσομπολιό. «Τέλος πάντων, ποιο είναι το μήνυμα του νεαρού Έντουαρντ;» ρώτησα. Στεκόμαστε στο κάτω λιβάδι του κτήματός μου, στο Μπάινγκκαχαμ, το οποίο βρισκόταν στην ανατολική Μερκία. Κανονικά, τα μέρη αυτά ανήκαν στην Έθελφλεντ, όμως μου είχε παραχωρήσει τα ενοίκια από τα χωράφια, και τα κτήματα ήταν αρκετά ώστε να συντηρούν τριάντα καλούς πολεμιστές, οι περισσότεροι από τους οποίους βρίσκονταν στην εκκλησία εκείνο το πρωί. «Πώς και δεν είσαι στην εκκλησία;» ρώτησα τον Ουίλμπαλντ, πριν προφτάσει να απαντήσει στην πρώτη μου ερώτηση. «Είναι γιορτή σήμερα, καλά δε λέω;»

«Είναι του αγίου Άλνοθ», είπε, λες και ήταν κάτι σημαντικό αυτό, «όμως εγώ ήθελα να σε βρω!» Ακούστηκε ενθουσιασμένος. «Έχω μαντάτα από τον βασιλιά Έντουαρντ για σένα. Κάθε μέρα είναι συνηθισμένη...»

«Μέχρι να πάψει να είναι», συμπλήρωσα κοφτά.

«Μάλιστα, άρχοντά μου», είπε εκείνος αμήχανα, και ύστερα συνοφρωώθηκε, απορημένος. «Μα, τι κάνεις εδώ πέρα;»

«Κοιτάζω τα πρόβατα», είπα, και αυτό ήταν η αλήθεια. Κοίτα-

ζα διακόσια ή και παραπάνω πρόβατα, και αυτά με κοιτάζαν με τη σειρά τους και βελάζαν θλιβερά.

Ο Ουίλιμπαλντ γύρισε για να κοιτάξει ξανά το κοπάδι. «Θαυμάσια ζώα», είπε, λες και ήξερε από πρόβατα.

«Κρέας και μαλλί είναι», είπα, «κι εγώ διαλέγω ποια θα ζήσουν και ποια θα πεθάνουν». Είχε φτάσει η εποχή για το μαχαίρι, εκείνες οι γκριζες μέρες όταν τα ζώα μας σφάζονται. Κρατάμε μερικά ζωντανά για να ξευγαρώσουν την άνοιξη, όμως τα περισσότερα αναγκαστικά πεθαίνουν, αφού δεν υπάρχει αρκετή τροφή για να κρατήσουμε ολόκληρα κοπάδια ζωντανά στη διάρκεια του χειμώνα. «Κοίταξε τις ράχες τους», είπα στον Ουίλιμπαλντ, «γιατί η πάχνη λιώνει γρηγορότερα στα πιο γερά ζώα. Οπότε, αυτά διαλέγεις να κρατήσεις ζωντανά». Σήκωσα τον μάλλινο σκούφο του και ανακάτεψα τα μαλλιά του, τα οποία είχαν αρχίσει να γκριζάρουν. «Ευτυχώς, δεν έχεις καθόλου πάχνη», είπα εύθυμα, «αλλιώς θα έπρεπε να σου κόψω το λαρύγγι». Έδειξα ένα πρόβατο με σπασμένο κέρατο. «Αυτό να το φυλάξεις!»

«Έγινε, άρχοντά μου», απάντησε ο βοσκός. Ήταν ένας σκεβρωμένος ανθρωπάκος, με μια γενειάδα που έκρυβε το μισό του πρόσωπο. Με ένα τραχύ παράγγελμα είπε στα δυο σκυλιά του να σταθούν εκεί που ήταν, και ύστερα χώθηκε μέσα στο κοπάδι και με την γκλίτσα του έσυρε έξω το πρόβατο, και ύστερα το τράβηξε μέχρι την άκρη του χωραφιού, το πήγε μαζί με το μικρότερο κοπάδι που βόσκαγε στο βάθος του λιβαδιού. Ένα από τα τσοπανόσκυλά του, ένα ταιλαιπωρημένο ζώο με σημαδεμένο τομάρι, αλυχτούσε στο κατόπι του ζώου, μέχρι που ο βοσκός τού φώναξε να σταματήσει. Ο άνθρωπος δε χρειαζόταν τη βοήθειά μου για να διαλέξει ποια ζώα θα κρατούσε και ποια έπρεπε να πεθάνουν. Από παιδί έκανε αυτή τη δουλειά, όμως ο άρχοντας που διατάζει τη σφαγή των κοπαδιών του τους οφείλει τον στοιχειώδη σεβασμό να περάσει λίγη ώρα μαζί τους.

«Η ημέρα της κρίσης», είπε ο Ουίλιμπαλντ, όπως κατέβαζε τον σκούφο πάνω στα αυτιά του.

«Πόσα έχουμε με δαύτο;» ρώτησα τον βοσκό.

«Τζίγκιτ και μαμφ, άρχοντά μου», είπε ο άντρας.

«Φτάνουνε;»

«Φτάνουνε, άρχοντά μου».

«Σφάξε τα υπόλοιπα, τότε», είπα.

«Τζίγκιτ και μαμφ;» ρώτησε ο Ουίλιμπαλντ, που συνέχιζε να τουρτουρίζει.

«Είκοσι και πέντε», εξήγησα. «Γείν, τείν, τέδεο, μέδεο, μαμφ. Έτσι μετρούνε οι βοσκοί. Μη με ρωτήσεις γιατί. Ο κόσμος είναι γεμάτος μυστήρια. Να φανταστείς, έχω ακούσει πως κάποιοι άνθρωποι πιστεύουν πως ένα μαρό τριών ημερών είναι άγιος».

«Ο Θεός δε χλευάζεται, άρχοντά μου», είπε ο πατήρ Ουίλιμπαλντ, προσπαθώντας να ακουστεί αυστηρός.

«Εγώ μια χαρά τον χλευάζω», είπα. «Το λοιπόν, τι θέλει ο νεαρός Έντουαρντ;»

«Α, είναι πολύ συναρπαστικό», άρχισε να λέει με ενθουσιασμό ο Ουίλιμπαλντ, όμως άφησε τη φράση του στη μέση, καθώς στο μεταξύ είχα σηκώσει την παλάμη μου.

Τα δυο τσοπανόσκυλα του βοσκού γρούλιζαν. Και τα δύο είχαν σκύψει και κοίταζαν προς τον νότο, σε ένα άλσος. Εν τω μεταξύ, είχε αρχίσει να πέφτει χαλάζι. Κοίταξα προς τα δέντρα, όμως δεν μπόρεσα να διακρίνω τίποτε το απειλητικό ανάμεσα στα μαύρα χειμωνιάτικα κλαδιά ή στα πουρνάρια. «Λύκο;» ρώτησα τον βοσκό.

«Λύκο έχω να δω από τη χρονιά που γκρεμίστηκε η παλιά γέφυρα, άρχοντά μου», είπε εκείνος.

Εν τω μεταξύ, οι τρίχες στους σβέρκους των σκύλων στέκονταν όρθιες. Ο βοσκός τα έκανε να σωπάσουν, πλαταγίζοντας τη γλώσσα του, ύστερα τράβηξε ένα κοφτό, δυνατό σφύριγμα και ένα από τα σκυλιά έτρεξε προς τα δέντρα. Το άλλο κλαψούριζε, περίμενε τη σειρά του να αμοληθεί, όμως ο βοσκός έκανε έναν σιγανό ήχο και ο σκύλος ησύχασε.

Το σκυλί που έτρεχε τράβηξε προς τα δέντρα. Ήταν ένα θηλυκό τσοπανόσκυλο· ήξερε τη δουλειά του. Πήδηξε πάνω από ένα χαντάκι που είχε πιάσει πάγο και χάθηκε ανάμεσα στα πουρνάρια, ξαφνικά γάβγισε και εμφανίστηκε ξανά, πηδώντας πάνω από το χαντάκι.

Για μια στιγμή κοντοστάθηκε, στραμμένο προς τα δέντρα, και ύστερα άρχισε να τρέχει ξανά προς το μέρος μας, τη στιγμή ακριβώς που ένα βέλος πετάχτηκε μέσα από τις σκιές του δάσους. Ο βοσκός τράβηξε ένα μακρόσυρτο σφύριγμα και η σκύλα έτρεξε γρήγορα προς το μέρος μας, με το βέλος να πέφτει πίσω της, χωρίς να βρει στόχο.

«Παράνομοι», είπα.

«Η μορφή να έχουν βγει να κυνηγήσουν κανένα ελάφι», είπε ο βοσκός.

«Τα ελάφια είναι δικά μου». Συνέχιζα να κοιτάζω προς τα δέντρα. Τι λόγο είχαν οι λαθροθήρες να ρίξουν βέλος στο σκυλί ενός τσοπάνη; Καλύτερα θα ήταν γι' αυτούς να το είχαν βάλει στα πόδια. Μήπως απλώς ήταν κάποιοι τελείως ηλίθιοι λαθροθήρες;

Εν τω μεταξύ, το χαλάζι είχε αρχίσει να πέφτει δυνατώτερα, όπως το παράσερνε ένας παγερός, ανατολικός άνεμος. Εγώ φορούσα έναν χοντρό, γούνινο μανδύα, ψηλές μπότες και καπέλο από γούνα αλεπούς, οπότε δε μου έκανε αίσθηση το κρύο, όμως ο Ουίλιμπαλντ, που είχε μονάχα το μαύρο ράσο των ιερών, τουρτούριζε κανονικά, παρά τον μάλλινο μανδύα και τον σκούφο. «Καλύτερα να σε πάω στην αίθουσα», είπα. «Στην ηλικία σου δεν κάνει να είσαι έξω τον χειμώνα».

«Δεν περίμενα να βρέξει», είπε ο Ουίλιμπαλντ. Ακουγόταν αποκαρδιωμένος.

«Μέχρι το μεσημέρι θα χιονίζει», παρατήρησε ο βοσκός.

«Έχεις καλύβι εδώ κοντά;» τον ρώτησα.

Έδειξε προς τον βορρά. «Να, λίγο παρακάτω από τα δέντρα», είπε. Έδειχνε προς μια πυκνή συστάδα, μέσα από την οποία περνούσε ένα μονοπάτι.

«Φωτιά έχει;»

«Μάλιστα, άρχοντά μου».

«Πήγαινε μας εκεί», είπα. Λογάριαζα να αφήσω τον Ουίλιμπαλντ δίπλα στη φωτιά και να του φέρω ένα κανονικό πανωφόρι και ένα ήσυχο άλογο, για να τον πάω πίσω στο υποστατικό.

Τραβήξαμε βόρεια αλλά τα σκυλιά άρχισαν να γρυλίζουν ξανά. Γύρισα να κοιτάξω προς τον νότο, και ξαφνικά στις παρυφές των

δέντρων φάνηκαν κάτι άντρες. Άτακτοι, είχαν σχηματίσει μια σειρά και μας κοίταζαν επίμονα. «Τους ξέρεις;» ρώτησα τον βουκό.

«Δεν είναι από τα μέρη μας, άρχοντά μου, αυτοί οι έντερα-α-ντιξ», είπε, εννοώντας πως ήταν δεκατρείς στο σύνολο. «Ατυχία, άρχοντά μου». Έκανε τον σταυρό του.

«Μα, τι...» έκανε να πει ο πατήρ Ουίλιμπαλντ.

«Ηουχία», είπα. Στο μεταξύ, τα δύο σκυλιά του βουκού είχαν αgridέψει κι έδειχναν τα δόντια τους. «Παράνομοι», υπέθεσα, ενώ συνέχιζα να κοιτάζω τους άντρες εκείνους.

«Ο άγιος Άλνοθ δολοφονήθηκε από παρανόμους», σχολίασε ανήσυχα ο Ουίλιμπαλντ.

«Σαν να λέμε, δεν κάνουν μονάχα κακό οι παράνομοι», είπα δικτικά. «Μια φορά, τούτοι εδώ είναι ηλίθιοι».

«Ηλίθιοι;»

«Που πάνε να μας επιτεθούν», είπα. «Θα φάνε τα κεφάλια τους στο τέλος».

«Αν δε σκοτωθούμε πρώτα εμείς», παρατήρησε ο Ουίλιμπαλντ.

«Άντε, προχώρα!» Τον έσπρωξα προς τα βορινά δέντρα και έφερα την παλάμη πάνω στη λαβή του ξίφους μου προτού τον ακολουθήσω. Δεν είχα πάνω μου την Ανάσα του Δράκου, το πολεμικό σπαθί μου, αλλά ένα κατώτερο, ελαφρύτερο όπλο, το οποίο είχα πάρει από έναν Δανό που είχα σκοτώσει νωρίτερα εκείνη τη χρονιά, στο Μπίμφλεοτ. Ήταν καλό σπαθί, όμως εκείνη την ώρα ευχήθηκα να είχα την Ανάσα του Δράκου περασμένη γύρω από τη μέση μου. Έριξα μια ματιά προς τα πίσω. Οι δεκατρείς άντρες είχαν αρχίσει να διασχίζουν το χαντάκι για να μας ακολουθήσουν. Δύο κρατούσαν τόξα. Οι υπόλοιποι έμοιαζαν οπλισμένοι με τσεκούρια, μαχαίρια ή δόρατα.

Ο Ουίλιμπαλντ ήταν αργός, είχε λαχανιάσει κιόλας. «Τι είναι;» ρώτησε ξέπνοα.

«Ληστές;» υπέθεσα. «Κακούργοι; Δεν ξέρω. Τρέχα!» Τον έσπρωξα στα δέντρα, ύστερα τράβηξα το σπαθί από το θηκάρι του και γύρισα να αντιμετωπίσω τους διώκτες μου, τη στιγμή που ένας τραβούσε ένα βέλος από τη φαρέτρα που είχε περασμένη στη μέση του. Η

κίνηση αυτή με έπεισε να ακολουθήσω τον Ουίλιμπαλντ στο άλσος. Το βέλος πέρασε από δίπλα μου και όργωσε τη χαμηλή βλάστηση. Θώρακα δε φορούσα, μονάχα το γούνινο πανωφόρι, που δεν πρόσφερε καμία προστασία απέναντι στα βέλη ενός κυνηγού. «Προχώρα, μη σταματάς», φώναξα στον Ουίλιμπαλντ, και ύστερα πήρα κουτσαίνοντας το μονοπάτι. Είχα τραυματιστεί στον δεξιό μηρό στη μάχη του Έθανταν και, παρ' ότι μπορούσα να περπατήσω, ακόμη και να τρέξω λίγο, ήξερα πως δε θα κατάφερα να ξεφύγω από ανθρώπους που βρίσκονταν ήδη σε απόσταση όπου εύκολα με έφταναν τα βέλη τους. Προσπάθησα να κάνω γρήγορα στο μονοπάτι, την ώρα που ένα δεύτερο βέλος έβρισκε πάνω σε ένα κλαδί και έπεφτε με θόρυβο ανάμεσα στα δέντρα. Κάθε μέρα είναι συνηθισμένη, σκέφτηκα, μέχρι να αποκτήσει ενδιαφέρον. Οι διώκτες μου δεν μπορούσαν να με δουν ανάμεσα στους σκοτεινούς κορμούς και τα πυκνά πουρνάρια, όμως υπέθεσαν ότι είχα ακολουθήσει τον Ουίλιμπαλντ, οπότε τράβηξαν από το μονοπάτι, την ώρα που εγώ κρυβόμουν στην πυκνή βλάστηση, καλυμμένος από τα γυαλιστερά φύλλα των πουρναριών, χωμένος κάτω από το πανωφόρι με το οποίο είχα σκεπάσει τα ανοιχτόχρωμα μαλλιά και το πρόσωπό μου. Οι διώκτες μου προσπέρασαν την κρυψώνα μου χωρίς να ρίξουν ούτε ματιά προς τα εκεί. Οι δύο τοξότες προπορεύονταν.

Τους άφησα να προπορευτούν αρκετά, και ύστερα τους ακολούθησα. Τους είχα ακούσει να μιλάνε αναμεταξύ τους όπως περνούσαν από εκεί και ήξερα πως ήταν Σάξονες, και αν έκρινα από την προφορά τους, μάλλον από τη Μερκία. Ληστές, υπέθεσα. Ένας ρωμαϊκός δρόμος περνούσε μέσα από κάτι πυκνά δάση εκεί κοντά και άντρες χωρίς αφέντες έστηναν καρτέρι εκεί μέσα για να επιτεθούν σε ταξιδιώτες οι οποίοι, για προστασία, σχημάτιζαν μεγάλες ομάδες. Δύο φορές είχα οδηγήσει τους πολεμιστές μου για να κυνηγήσουμε κάτι τέτοιους ληστές και νόμιζα ότι τους είχα πείσει να αναζητήσουν την τύχη τους μακριά από τα κτήματά μου, όμως δεν μπορούσα να σκεφτώ τι άλλο θα μπορεί να ήταν αυτοί οι άντρες. Βέβαια, κάτι τέτοιοι άνθρωποι δεν αποφάσιζαν εύκολα να εισβάλλουν σε κτήματα άρχοντα. Ο σβέρκος μου ακόμα ανατριχίαζε.

Προχώρησα προσεκτικά όπως πλησίαζα στις παρυφές των δέντρων, και τότε είδα τους άντρες δίπλα στο καλύβι του βοσκού, το οποίο θύμιζε στοιβαγμένο χορτάρι. Ο βοσκός είχε φτιάξει το καλύβι με πλεγμένα κλαδιά, σκεπασμένα με τύρφη, αφήνοντας μια τρύπα στη μέση, για να φεύγει ο καπνός από τη φωτιά που άναβε. Ο βοσκός δε φαινόταν εκεί γύρω, όμως ο Ουίλιμπαλντ είχε συλληφθεί, αν και μέχρι στιγμής ήταν καλά στην υγεία του, ίσως γιατί τον προστάτευε η ιδιότητα του ιερέα. Τον κρατούσε ένας άντρας. Οι άλλοι πρέπει να είχαν καταλάβει ότι βρισκόμουν ακόμη στα δέντρα, γιατί κοίταζαν επίμονα προς τη συστάδα όπου ήμουν κρυμμένοι.

Ξαφνικά, εμφανίστηκαν τα δυο σκυλιά του βοσκού από τα αριστερά μου και χίμησαν αλυχτώντας προς τους δεκατρείς άντρες. Τα σκυλιά έτρεχαν γοργά κι ευέλικτα, διέγραφαν κύκλο γύρω από την ομάδα και καμιά φορά πηδούσαν προς το μέρος τους, πλαταγίζοντας τα σαγόνια τους προτού απομακρυνθούν. Μονάχα ένας από τους δεκατρείς κρατούσε σπαθί, όμως χειριζόταν αδέξια το όπλο – κάποια στιγμή που η σκύλα πλησίασε, έκανε να τη χτυπήσει και αστόχησε τελείως. Ένας από τους δύο τοξότες πέρασε ένα βέλος στη χορδή του τόξου του. Άρχισε να το τραβά προς τα πίσω και ξαφνικά σωριάστηκε προς τα εμπρός, λες και τον είχε χτυπήσει κάποιο αόρατο σφυρί. Σωριάστηκε στα χώματα, την ώρα που το βέλος του έφευγε ψηλά στον ουρανό και έπεφτε αδύναμα στα δέντρα πίσω μου. Τα σκυλιά, που στο μεταξύ είχαν γείρει πάνω στα μπροστινά πόδια τους, γύμνωσαν τα δόντια τους και γούλισαν. Ο πεσμένος τοξότης σάλεψε, όμως ήταν φανερό πως δεν μπορούσε να σταθεί. Οι υπόλοιποι άντρες έδειχναν φοβισμένοι.

Ο δεύτερος τοξότης έκανε να σηκώσει το όπλο του, κι αμέσως διπλώθηκε, πέταξε το τόξο κάτω κι έφερε τις παλάμες πάνω στο πρόσωπό του. Διέκρινα αίματα εκεί, ζωηρόχρωμα σαν τους καρπούς των πουρναριών. Το κόκκινο χρώμα έκανε αντίθεση με το χειμωνιάτικο πρωινό για μια στιγμή προτού χαθεί, καθώς ο άντρας κάλυπτε το πρόσωπό του και έσκυβε από τον πόνο. Τα τσοπανόσκυλα αλύχτησαν και ύστερα υποχώρησαν στα δέντρα. Στο μεταξύ, το χαλάζι έπεφτε με περισσότερη δύναμη και ακουγόταν έντονα όπως

έβρισκε στα γυμνά κλαδιά. Δύο από τους άντρες κινήθηκαν προς το καλύβι του βοσκού, όμως τους φώναξε πίσω ο αρχηγός τους. Ήταν νεότερος απ' ό,τι οι άλλοι και έμοιαζε πιο καλοζωισμένος ή, τουλάχιστον, λιγότερο φτωχός. Είχε πρόσωπο λεπτό, αεικίνητα μάτια και κοντή, ξανθιά γενειάδα. Φορούσε ένα γδαρμένο, δερμάτινο γιλέκο, όμως από κάτω μπορούσα να διακρίνω έναν πλεχτό θώρακα. Επομένως, είτε άλλοτε ήταν πολεμιστής είτε είχε κλέψει τον θώρακα. «Άρχοντα Ούτρεντ!» φώναξε.

Δεν απάντησα. Ήμουν αρκετά καλά κρυμμένος, τουλάχιστον για την ώρα, ήξερα όμως πως θα αναγκαζόμουν να μετακινηθώ έτσι και έψαχναν τη συστάδα. Πάντως ό,τι κι αν ήταν αυτό που είχε ματώσει τους συντρόφους τους τους προκαλούσε νευρικότητα. Τι να ήταν; Το δίχως άλλο οι θεοί, σκέφτηκα, ή ίσως κάποιος άγιος των χριστιανών. Ο Άλνοθ σίγουρα μισούσε τους παρανόμους, αφού τέτοιοι τον είχαν σκοτώσει και δεν είχα καμία αμφιβολία πως οι άντρες αυτοί ήταν παράνομοι που είχαν σταλεί να με σκοτώσουν. Αυτό δεν ήταν παράξενο, καθώς εκείνα τα χρόνια είχα πολλούς εχθρούς. Εξακολουθώ να έχω εχθρούς, αν και πλέον ζω πίσω από το πιο γερό οχυρό στη βόρεια Αγγλία, όμως εκείνον τον παλιό καιρό, τον χειμώνα του 898, Αγγλία δεν υπήρχε. Υπήρχε η Νορθουμβρία και η Ανατολική Αγγλία, η Μερκία και το Ουέσεξ, και από αυτές τις περιοχές, τις δύο πρώτες τις κυβερνούσανε Δανοί, το Ουέσεξ το κρατούσαν οι Σάξονες, ενώ με τη Μερκία άκρη δεν έβγαινε, ένα κομμάτι το είχαν οι Δανοί, το άλλο οι Σάξονες. Και εγώ έμοιαζα κάμποσο με τη Μερκία, γιατί είχα γεννηθεί Σάξονας αλλά είχα ανατραφεί Δανός. Εξακολουθούσα να λατρεύω τους θεούς των Δανών, όμως η μοίρα με είχε καταδικάσει να υπηρετώ τους χριστιανούς Σάξονες, απέναντι στη διαρκή απειλή των παγανιστών Δανών. Οπότε, υπήρχαν ένα σωρό Δανοί που θα ήθελαν να με δουν νεκρό, όμως δεν μπορούσα να φανταστώ κανέναν Δανό εχθρό να πληρώνει παρανόμους από τη Μερκία για να μου στήσουν ενέδρα. Άλλωστε, υπήρχαν και Σάξονες που πολύ θα ήθελαν να δουν το κουφάρι μου ξαπλωμένο στο στερνό του σπιτί. Ο ξάδερφός μου, ο Έθελρεντ, άρχοντας της Μερκίας, θα πλήρωνε και με το παραπάνω για να δει τον τάφο μου να γεμί-

ξει, μα αν το αποφάσιζε, το δίχως άλλο θα έστελνε πολεμιστές, όχι ληστές, σωστά; Πάντως, αυτός ήταν ο πιθανότερος ύποπτος. Ήταν παντρεμένος με την Έθελφλεντ, τη θυγατέρα του Άλφρεντ, βασιλιά του Ουέσεξ, εγώ όμως είχα φυτέψει τα στολίδια του κερατά στο κεφάλι του Έθελφρεντ, και δικαίως σκεφτόμουν πως είχε αποφασίσει να ανταποδώσει το δώρο στέλνοντας δεκατρείς μαχαιροβγάλτες.

«Άρχοντα Ούτρεντ!» φώναξε ξανά ο νεαρός άντρας, όμως η μόνη απάντηση που πήρε ήταν ένα ξαφνικό, πανικόβλητο βέλασμα.

Τα πρόβατα σαλαγούσαν αλαφιασμένα το μονοπάτι που διέσχισε το άλσος παρακινήμένα από τα δυο σκυλιά, τα οποία αλυχτούσαν από πίσω τους, στρέφοντάς τα με ταχύτητα προς τους δεκατρείς άντρες και, μόλις τα πρόβατα έφτασαν εκεί, τα σκυλιά βάλθηκαν να τρέχουν ολόγυρα, συνεχίζοντας να πλαταγίζουν τα σαγόνια τους, έτσι που μάζευαν τα πρόβατα σε στενό κύκλο, γύρω από τους παρανόμους. Με έπιασαν τα γέλια. Ήμουν ο Ούτρεντ του Μπέμπαν-μπεργκ, ο άνθρωπος που είχε σκοτώσει τον Ούμπα πάνω στο κύμα, αυτός που είχε καταστρέψει τον στρατό του Χέιστεν στο Μπίμφλεοτ, όμως εκείνο το κυριακάτικο πρωινό, ο βοσκός ήταν αυτός που αποδεικνυόταν ανώτερος πολέμαρχος. Το πανικόβλητο κοπάδι του πήγε και έκλεισε γύρω από τους παρανόμους, οι οποίοι με δυσκολία πια κατάφεραν να κινούνται. Τα σκυλιά αλυχτούσαν, τα πρόβατα βέλαζαν και οι δεκατρείς άντρες απελπίζονταν.

Ξεπρόβαλα ανάμεσα από τα δέντρα. «Εμένα γυρεύεις;» φώναξα.

Η απάντηση του νεαρού άντρα ήταν να σπρώξει για να κινηθεί προς το μέρος μου, όμως τα πρόβατα είχαν σχηματίσει ένα πυκνό, μάλλινο τείχος που τον εμπόδισε. Ο άντρας έκανε να τα κλοτσήσει, τα χτύπαγε με το σπαθί του, όμως όσο περισσότερο παιδευόταν, τόσο περισσότερο τρώμαζαν τα πρόβατα, ενώ τα σκυλιά τα έκλειναν συνέχεια προς τα μέσα. Ο νεαρός άντρας βλαστήμησε, και ύστερα βούτηξε τον Ουίλμπαλντ. «Άσε μας να φύγουμε, ειδημή τον σκοτώνουμε», είπε.

«Χριστιανός είναι», απάντησα εγώ, δείχνοντάς του το σφυρί του Θωρ που κρεμόταν γύρω από τον λαιμό μου. «Λες να με νοιάξει άμα τον σκοτώσεις;»

Ο Ουίλμπαλντ έμεινε να με κοιτάζει εμβρόντητος, και την επό-

μενη στιγμή γύρισε να κοιτάξει τι συνέβαινε, καθώς ένας από τους άντρες έβγαλε μια κραυγή πόνου. Ένας ξαφνικός πίδακας, άλικος σαν τους καρπούς των πουρναριών, χρωμάτισε το χαλάζι, και αυτή τη φορά είδα τι τον είχε προκαλέσει. Δεν ήταν μήτε οι θεοί, μήτε ο σκοτωμένος άγιος, αλλά ο βοσκός, που ξεπρόβαλε από τα δέντρα κρατώντας μια σφεντόνα. Πήρε μια πέτρα από το πουγκί, την έπιασε στην πέτσινη θήκη και άρχισε να φέρνει τη σφεντόνα ξανά βόλτες. Το όπλο έβγαζε έναν σφυριχτό ήχο, ο βοσκός άφησε επιδέξια τη μια άκρη και η πέτρα εκσφενδονίστηκε και βρήκε στόχο.

Οι άντρες γύρισαν να φύγουν πανικόβλητοι, κι εγώ έγνεψα στον βοσκό να τους αφήσει. Αυτός σφύριξε για να μαζέψει τα σκυλιά του, και άνθρωποι και πρόβατα σκόρπισαν. Οι άντρες το έβαλαν στα πόδια, όλοι εκτός από τον πρώτο τοξότη, ο οποίος ήταν ακόμη πεσμένος κάτω, αναίσθητος από την πέτρα που τον είχε βρει στο κεφάλι. Ο νεαρός άντρας, περισσότερο θαρραλέος από ό,τι οι άλλοι, κινήθηκε προς το μέρος μου, νομίζοντας ίσως πως οι σύντροφοί του θα τον βοηθούσαν, προτού καταλάβει πως ήταν μόνος. Μια όψη απόφικου φόβου πάνιασε το πρόσωπό του, έκανε να φύγει, κι εκείνη τη στιγμή η σκύλα χίμηξε πάνω του, βυθίζοντας τα δόντια της στο χέρι με το οποίο βάσταγε το σπαθί. Αυτός φώναξε, ύστερα προσπάθησε να διώξει από πάνω του τη σκύλα, την ώρα που το δεύτερο τσοπανόσκυλο ορμούσε για να βοηθήσει τη συντρόφισσά του. Ο νεαρός συνέχιζε να φωνάζει, μέχρι που τον χτύπησα στην πίσω πλευρά του κρανίου του με την πλατιά επιφάνεια της λεπίδας του σπαθιού μου. «Τώρα μπορείς να μαζέψεις τα σκυλιά σου», είπα στον βοσκό.

Ο πρώτος τοξότης ήταν ακόμη ζωντανός, όμως τα μαλλιά του είχαν ποτίσει στο αίμα πάνω από το δεξί αυτί του. Του τράβηξα μια γερή κλοτσιά στα πλευρά, κι αυτός βόγκηξε, όμως παρέμενε αναίσθητος. Έδωσα το τόξο και τη φαρέτρα του στον βοσκό. «Πώς σε λένε;»

«Έγκμπερτ, άρχοντά μου».

«Πλέον, είσαι πλούσιος, Έγκμπερτ», του είπα. Μακάρι να ήταν αλήθεια αυτό. Βέβαια, θα αντάμειβα τον Έγκμπερτ καλά για τα όσα κατάφερε εκείνο το πρωί, όμως δεν ήμουν πια πλούσιος. Είχα ξοδέψει τα χρήματά μου για να πληρώσω τους άντρες, τους θώρα-

κες και τα όπλα που χρειάστηκαν προκειμένου να νικηθεί ο Χέι-στεν, και συνεπώς εκείνον τον χειμώνα ήμουν απελπιστικά φτωχός.

Οι υπόλοιποι παράνομοι είχαν εξαφανιστεί, είχαν τραβήξει πίσω στον βορρά. Ο Ουίλιμπαλντ έτρεμε σύγκορμος. «Εσένα γύρευαν, άρχοντά μου», είπε, μέσα από δόντια που κροτάλιζαν. «Είχαν πληρωθεί να σε σκοτώσουν».

Έσκυφα δίπλα στον τοξότη. Η πέτρα του βοσκού είχε τσακίσει το κρανίο του και μπορούσα να διακρίνω ένα κομμάτι κόκαλου να ξεπροβάλλει ανάμεσα στα ματωμένα μαλλιά του. Ένα από τα σκυλιά του βοσκού ήρθε να μυρίσει τον τραυματία, κι εγώ χάιδεψα το πυκνό, τραχύ τρίχωμά του. «Είναι καλά σκυλιά», είπα στον Έγκμπερτ.

«Βάζουν κάτω λύκους ολόκληρους, άρχοντά μου», είπε εκείνος, και ύστερα σήκωσε τη σφεντόνα, «αλλά τούτο δω είναι καλύτερο ακόμη».

«Ξέρεις να το χειρίζεσαι καλά», σχολίασα. Και λίγα έλεγα: στα χέρια του βοσκού αυτή η σφεντόνα ήταν φονικό όπλο.

«Έχω είκοσι πέντε χρόνια που εξασκώμαι, άρχοντά μου. Τίποτε δε συγκρίνεται με μια πέτρα για να κάνεις πέρα έναν λύκο».

«Ήταν πληρωμένοι να με σκοτώσουν;» ρώτησα τον Ουίλιμπαλντ.

«Έτσι είπαν. Τους είχαν δώσει λεφτά για να σε σκοτώσουν».

«Τράβα στην καλύβα», του είπα, «κοίτα να ξεσταθείς». Στράφηκα προς τον νεαρό άντρα, τον οποίο είχε από κοντά το μεγαλύτερο σκυλί. «Πώς σε λένε;»

Εκείνος δίστασε στην αρχή, και τελικά απάντησε απρόθυμα: «Ουέρφιρθ, άρχοντά μου».

«Και ποιος σε πλήρωσε για να με σκοτώσεις;»

«Δεν ξέρω, άρχοντά μου».

Πράγματι, έδειχνε να μη γνωρίζει. Ο Ουέρφιρθ και οι άντρες του είχαν έρθει από το Τόφεστερ, έναν οικισμό μακριά, στον βορρά, και ο Ουέρφιρθ μου περιέγραψε πως ένας άντρας είχε τάξει να πληρώσει το βάρος μου σε ασήμι, σε αντάλλαγμα για τον θάνατό μου. Ο άντρας αυτός είχε προτείνει η δουλειά να γίνει κάποιο πρωί Κυριακής, καθώς ήξερε πως οι περισσότεροι άνθρωποι μου θα βρι-

σκονταν στην εκκλησία, οπότε ο Ουέρφιρθ βρήκε μια ντουζίνα μαχαιροβγάλτες για να γίνει η δουλειά. Σίγουρα γνώριζε πως το ρίσκο ήταν μεγάλο, καθώς ήμουν αρκετά ονομαστός, όμως η αμοιβή ήταν τεράστια. «Ο άνθρωπος αυτός ήταν Δανός ή Σάξονας;» ρώτησα.

«Σάξονας, άρχοντά μου».

«Και δεν τον γνωρίζεις;»

«Όχι, άρχοντά μου».

Επέμεινα με μερικές ακόμη ερωτήσεις, όμως το μόνο που ήξερε να μου πει ήταν ότι ο άντρας εκείνος ήταν λεπτός και φαλακρός, και είχε χάσει το ένα του μάτι. Η περιγραφή δε μου έλεγε κάτι. Ένας μονόφθαλμος, φαλακρός; Θα μπορούσε να ήταν οποιοσδήποτε. Συνέχισα να κάνω ερωτήσεις, μέχρι που έστυψα και την τελευταία ανούσια απάντηση του Ουέρφιρθ, και ύστερα τον κρέμασα, μαζί με τον τοξότη.

Και ο Ουίλιμπαλντ μου έδειξε το μαγικό ψάρι.

Στη μεγάλη αίθουσα του κτήματός μου περίμενε μια αντιπροσωπεία. Δεκαέξι άντρες είχαν έρθει από την πρωτεύουσα του Άλφρεντ, στο Ουίντανστερ, και ανάμεσά τους υπήρχαν ούτε λίγο ούτε πολύ πέντε ιερείς. Δύο, όπως και ο Ουίλιμπαλντ, είχαν έρθει από το Ουέσεξ, ενώ το άλλο ζευγάρι ήταν από τη Μερκία και φαίνεται πως είχαν εγκατασταθεί στην Ανατολική Αγγλία. Τους γνώριζα και τους δύο, αν και στην αρχή δεν τους αναγνώρισα. Ήταν δίδυμοι, ο Κέολνοθ και ο Κέολμπερχτ, οι οποίοι, πριν από περίπου τριάντα χρόνια, ήταν όμηροι μαζί μου στη Μερκία. Ήμαστε παιδιά, μας είχαν αιχμαλωτίσει οι Δανοί, εξέλιξη την οποία εγώ υποδέχτηκα με χαρά και οι δίδυμοι με απέχθεια. Κόντευαν τα σαράντα πλέον, δύο ολόιδιοι ιερείς, βραχύσωμοι και γεροδεμένοι, στρογγυλοπρόσωποι, με γενειάδες που είχαν αρχίσει να γκριζάρουν.

«Παρακολουθούσαμε την εξέλιξη σου», σχολίασε ο ένας από τους δύο.

«Με θαυμασμό», συμπλήρωσε ο άλλος. Από τον καιρό που ήταν παιδιά, δεν μπορούσα να τους ξεχωρίσω, και το ίδιο ίσχυε τώρα. Ολοκλήρωναν ο ένας τις φράσεις του άλλου.

«Αναπόφευκτο», είπε ο ένας.

«Δυστυχώς», συμπλήρωσε ο δίδυμός του.

«Δυστυχώς;» ρώτησα, με επιθετικό τόνο.

«Είναι γνωστό ότι ο Άλφρεντ είναι απογοητευμένος».

«Που γυρνάς την πλάτη στην αληθινή πίστη, όμως...»

«Εμείς προσευχόμαστε καθημερινά για σένα!»

Το τελευταίο ζευγάρι ιερέων, Δυτικοί Σάξονες αμφοτέρωθεν, ήταν άνθρωποι του Άλφρεντ. Είχαν βοηθήσει στη σύνταξη του κώδικα των νόμων του και, από ό,τι φαινόταν, είχαν έρθει για να με συμβουλέψουν. Οι υπόλοιποι έντεκα άντρες ήταν πολεμιστές, πέντε από την Ανατολική Αγγλία και έξι από το Ουέσεξ, φρουροί των ιερέων στα ταξίδια τους.

Και είχαν φέρι το μαγικό ψάρι.

«Ο βασιλιάς Έορικ», είπε ο Κέολνοθ ή ο Κέολμπερχτ.

«Επιθυμεί να συνάψει συμμαχία με το Ουέσεξ», ολοκλήρωσε ο άλλος δίδυμος.

«Και με τη Μερκία!»

«Τα χριστιανικά βασίλεια, καταλαβαίνεις».

«Και ο βασιλιάς Άλφρεντ μαζί με τον βασιλιά Έντουαρντ», είπε ο Ουίλμπαλντ, συνεχίζοντας την αφήγηση, «έχουν στείλει ένα δώρο για τον βασιλιά Έορικ».

«Ο Άλφρεντ ζει ακόμη;» ρώτησα.

«Δόξα τω Θεώ, ναι», είπε ο Ουίλμπαλντ, «αν και είναι άρρωστος».

«Βρίσκεται πολύ κοντά στον θάνατο», παρενέβη ο ένας ιερέας από το Ουέσεξ.

«Γεννήθηκε κοντά στον θάνατο», είπα, «κι από τότε που τον γνώρισα, πεθαίνει. Εγώ λέω πως έχει άλλα δέκα χρόνια».

«Θεού θέλοντος», είπε ο Ουίλμπαλντ και έκανε τον σταυρό του. «Είναι πενήντα χρονών όμως και η υγεία του χειροτερεύει. Πραγματικά πεθαίνει».

«Και αυτός είναι ο λόγος που επιζητά αυτή τη συμμαχία», συνέχισε ο ιερέας από το Ουέσεξ, «και γι' αυτό ζητά τη βοήθειά σας ο άρχοντας Έντουαρντ».

«Ο βασιλιάς Έντουαρντ», διόρθωσε ο Ουίλμπαλντ τον συνάδελφό του.

«Τελικά, ποιος με ζητάει;» ρώτησα. «Ο Άλφρεντ του Ουέσεξ ή ο Έντουαρντ του Κεντ;»

«Ο Έντουαρντ», είπε ο Ουίλιμπαλντ.

«Ο Έορικ», απάντησαν ταυτόχρονα ο Κέολνοθ και ο Κέολμπερχτ.

«Ο Άλφρεντ», είπε ο Σάξονας ιερέας.

«Όλοι τους», τα συμβίβασε στο τέλος ο Ουίλιμπαλντ. «Είναι σημαντικό για όλους τους, άρχοντά μου!»

Ο Έντουαρντ ή ο Άλφρεντ ή μπορεί και οι δύο ήθελαν να πάω στον βασιλιά Έορικ της Ανατολικής Αγγλίας. Ο Έορικ ήταν Δανός, όμως είχε ασπαστεί τον χριστιανισμό και είχε στείλει τους διδύμους στον Άλφρεντ, προτείνοντας τη συγκρότηση μιας μεγάλης συμμαχίας μεταξύ των χριστιανικών βασιλείων της Βρετανίας. «Ο βασιλιάς Έορικ πρότεινε να διαπραγματευτείς εσύ τη συνθήκη», είπε ο Κέολνοθ ή ο Κέολμπερχτ.

«Με εμάς ως συμβούλους», έσπευσε να συμπληρώσει ο ένας Σάξονας ιερέας.

«Και γιατί να το αναλάβω εγώ;» ρώτησα τους διδύμους.

Ο Ουίλιμπαλντ απάντησε για λογαριασμό τους. «Ποιος γνωρίζει τη Μερκία και το Ουέσεξ καλύτερα από εσένα;»

«Πολλοί», απάντησα.

«Και σε όποια κατεύθυνση κινηθείς εσύ», επέμεινε ο Ουίλιμπαλντ, «όλοι αυτοί οι πολλοί θα σε ακολουθήσουν».

Ήμαστε καθισμένοι στο τραπέζι, όπου υπήρχε ζύθος, ψωμί, τυρί, χυλός και μήλα. Στην κεντρική εστία χόρευε μια δυνατή φωτιά που έστελνε το φως της να τρεμοπαίξει πάνω στα καπνισμένα δοκάρια. Ο βοσκός αποδείχτηκε σωστός, το χαλάζι είχε γυρίσει σε χιόνι και ορισμένες νιφάδες κατάφεραν να περάσουν μέσα από την τρύπα που υπήρχε στη στέγη για να φεύγει ο καπνός. Έξω, πέρα από το τείχος, ο Ουέρφιρθ και ο τοξότης κρέμονταν από το γυμνό κλαδί μιας λεύκας, τα κορμιά τους τροφή για τα πεινασμένα πουλιά. Οι περισσότεροι άντρες μου βρίσκονταν μέσα στη μεγάλη αίθουσα και άκουγαν τη συζήτησή μας.

«Αλλόκοτη εποχή για να γυρέψεις συμμαχίες», σχολίασα.

«Δεν απομένει πολύς χρόνος στον Άλφρεντ», είπε ο Ουίλιμπαλντ,

«και επιθυμεί τη σύναψη αυτής της συμμαχίας, άρχοντά μου. Αν όλοι οι χριστιανοί της Βρετανίας είναι ενωμένοι, άρχοντά μου, τότε ο θρόνος του νεαρού Έντουαρντ θα είναι προστατευμένος, όταν έρθει η ώρα να κληρονομήσει το στέμμα».

Αυτό ακουγόταν λογικό, όμως τι λόγους είχε ο Έορικ να επιδιώξει τη συμμαχία; Ο Έορικ της Ανατολικής Αγγλίας ισορροπούσε εδώ και καιρό ανάμεσα στους χριστιανούς και τους παγανιστές, τους Δανούς και τους Σάξονες, από τότε που θυμόμουν τον εαυτό μου, και τώρα ξαφνικά είχε αποφασίσει να ταχθεί ξεκάθαρα σύμμαχος στο πλευρό των χριστιανών Σαξόνων;

«Εξαιτίας του Κνουτ Ράνουλφσον», εξήγησε ο ένας δίδυμος, όταν έθεσα ανοιχτά την ερώτηση.

«Έχει κατεβάσει άντρες στον νότο», είπε ο άλλος δίδυμος.

«Στα εδάφη του Σίγκουρντ Θόρσον», είπα. «Το ξέρω, εγώ έσπειλα την είδηση στον Άλφρεντ. Δηλαδή, μου λέτε πως ο Έορικ φοβάται τον Κνουτ και τον Σίγκουρντ;»

«Ακριβώς», είπε ο Κέολνοθ ή ο Κέολμπερχτ.

«Ο Κνουτ και ο Σίγκουρντ δεν πρόκειται να επιτεθούν τώρα», απάντησα, «αλλά την άνοιξη, και πάλι δεν είναι σίγουρο». Ο Κνουτ και ο Σίγκουρντ ήταν Δανοί από τη Νορθουμβρία και, όπως για όλους τους Δανούς, το άσβεστο όνειρό τους ήταν να κατακτήσουν όλα τα εδάφη όπου μιλούσαν αγγλικά. Οι εισβολείς το είχαν προσπαθήσει, ξανά και ξανά, και κάθε φορά αποτύγχαναν, όμως μία νέα απόπειρα ήταν αναπόφευκτη, γιατί η καρδιά του Ουέσεξ, του μεγαλύτερου προπυργίου της σαξονικής χριστιανοσύνης, βρισκόταν σε πτώση. Ο Άλφρεντ πέθαινε και ο θάνατός του ήταν βέβαιο πως θα έφερε τα τσεκούρια και τη φωτιά των παγανιστών στη Μερκία και στο Ουέσεξ. «Μα, τι λόγο θα είχε ο Κνουτ ή ο Σίγκουρντ να επιτεθούν στον Έορικ;» ρώτησα. «Δεν τους ενδιαφέρει η Ανατολική Αγγλία, τη Μερκία και το Ουέσεξ θέλουν».

«Τα πάντα θέλουν», απάντησε ο Κέολνοθ ή ο Κέολμπερχτ.

«Και η αληθινή πίστη θα ξεριζωθεί από τη Βρετανία, εκτός κι αν την υπερασπιστούμε εμείς», συμπλήρωσε ο πιο ηλικιωμένος από τους δύο Σάξονες ιερείς.

«Και γι' αυτό σε θερμοπαρακαλούμε να σφυρηλατήσεις αυτή τη συμμαχία», είπε ο Ουίλιμπαλντ.

«Στη γιορτή των Χριστουγέννων», συμπλήρωσε ο ένας από τους διδύμους.

«Άλλωστε, ο Άλφρεντ έστειλε ένα δώρο στον Έορικ!» συνέχισε με ενθουσιασμό ο Ουίλιμπαλντ. «Ο Άλφρεντ και ο Έντουαρντ μαζί! Στάθηκαν και οι δυο τους πολύ γενναιόδωροι, άρχοντά μου!»

Το δώρο ήταν κλεισμένο μέσα σε ένα κουτί καμωμένο από ασημί, κοσμημένο με πολύτιμες πέτρες. Στο καπάκι του κουτιού υπήρχε η μορφή του Χριστού, με τα χέρια υψωμένα, και γύρω τους ήταν γραμμένη η φράση «Έντουαρντ *mec heht Gewyran*», το οποίο σήμαινε πως ο Έντουαρντ είχε δώσει την εντολή να κατασκευαστεί αυτή η λειψανοθήκη, αν και πιθανότερο ήταν να παράγγειλε ο πατέρας του αυτό το δώρο και απλώς να μετέφερε αυτή τη γενναιοδωρία στον γιο του. Ο Ουίλιμπαλντ σήκωσε το καπάκι με μεγάλο σέβας, αποκαλύπτοντας το εσωτερικό του, το οποίο ήταν επενδυμένο με ύφασμα βαμμένο κόκκινο. Ένα μικρό μαξιλάρι, πλατύ σαν παλάμη άντρα, φώλιαζε εκεί μέσα, και πάνω στο μαξιλάρι ήταν ακουμπισμένος ο σκελετός ενός ψαριού. Ήταν ολόκληρος ο σκελετός, εκτός από το κεφάλι, δηλαδή μια άσπρη σπονδυλική στήλη που γύρω της απλωνόταν σαν χτένα μια σειρά από κόκκαλα. «Ιδού», είπε ο Ουίλιμπαλντ, προφέροντας τη λέξη τόσο σιγανά, λες και αν μιλούσε πιο δυνατά θα ενοχλούσε τα κόκαλα.

«Μια ψόφια ρέγγα;» ρώτησα, αδυνατώντας να πιστέψω στα μάτια μου. «Αυτό είναι το δώρο του Άλφρεντ;»

Οι ιερείς σταυροκοπήθηκαν.

«Πόσα ψαροκόκαλα θέλετε ακόμη;» ρώτησα. Γύρισα και κοίταξα τον Φίναν, τον στενότερο φίλο μου και αρχηγό της φρουράς μου. «Μπορούμε να βρούμε μερικά ψόφια ψάρια, έτσι δεν είναι;»

«Βαρέλια ολόκληρα, άρχοντά μου», απάντησε εκείνος.

«Άρχοντα Ούτρεντ!» αναφώνησε ο Ουίλιμπαλντ, αντιδρώντας όπως πάντα στα πειράγματά μου. «Το ψάρι αυτό», είπε, δείχνοντας με τρεμάμενο δάχτυλο τα κόκαλα, «ήταν ένα από τα δύο ψάρια που χρησιμοποίησε ο Κύριός μας για να θρέψει τα πλήθη!»

«Άμα είναι έτσι, το άλλο πρέπει να ήταν πολύ καρδαμωμένο ψάρι», σχολίασα. «Τι ήταν; Φάλαινα;»

Ο πιο ηλικιωμένος από τους Σάξονες ιερείς με κοίταξε συνοφρωμένος. «Εγώ συμβούλευσα τον βασιλιά Έντουαρντ να μην προσφύγει σ' εσάς γι' αυτή την ιερή αποστολή», είπε. «Του πρότεινα να στείλει έναν χριστιανό».

«Βρείτε άλλον τότε», του απάντησα. «Εγώ, έτσι κι αλλιώς, προτιμώ να περάσω το Γιούλε στο σπίτι μου».

«Επιθυμεί να πάτε εσείς», απάντησε ο ιερέας αυστηρά.

«Το αυτό επιθυμεί και ο Άλφρεντ», συμπλήρωσε ο Ουίλιμπαλντ, και ύστερα χαμογέλασε. «Πιστεύει πως θα τρομάξεις τον Έορικ».

«Και γιατί θέλει να τρομάξει ο Έορικ;» ρώτησα. «Συμμαχία θέλει να συνάψει μαζί του, λάθος κατάλαβα;»

«Ο βασιλιάς Έορικ επιτρέπει στα πλοία του να πλήττουν το εμπόριό μας», είπε ο ιερέας, «και πρέπει να καταβάλει αποζημιώσεις πριν του υποσχεθούμε την προστασία μας. Ο βασιλιάς πιστεύει ότι θα μπορέσετε να φανείτε πειστικός σε αυτό το θέμα».

«Για να είμαστε εκεί στην ώρα μας, δε χρειάζεται να φύγουμε παρά σε δέκα μέρες, το νωρίτερο», είπα, κοιτάζοντας δύσθυμα τους ιερείς. «Μέχρι τότε, δηλαδή, θα πρέπει να σας ταΐζω;»

«Ακριβώς, άρχοντά μου», απάντησε χαρούμενα ο Ουίλιμπαλντ.

Παράξενο πράγμα η μοίρα. Είχα απορρίψει τον χριστιανισμό, προτιμώντας τους θεούς των Δανών, όμως αγαπούσα την Έθελφλεντ, τη θυγατέρα του Άλφρεντ, κι εκείνη ήταν χριστιανή, πράγμα που σήμαινε ότι έθετα το σπαθί μου στην υπηρεσία του σταυρού.

Και για τον λόγο αυτόν, από ό,τι φαινόταν, θα αναγκασζόμουν να περάσω τις ημέρες των γιορτών στην Ανατολική Αγγλία.

Καθώς ο ένατος αιώνας φτάνει στο τέλος του, ο Άλφρεντ ο Μέγας κείτεται ετοιμοθάνατος, το όνειρο της ζωής του για μια ενωμένη Αγγλία κρέμεται από μια κλωστή και το βασίλειό του βρίσκεται στα πρόθυρα του χάους. Παρόλο που ο γιος του, Έντουαρντ, έχει ανακηρυχθεί διάδοχος, υπάρχουν κι άλλοι Σάξονες που διεκδικούν τον θρόνο, καθώς και φιλόδοξοι παγανιστές Βίκινγκς από τα βόρεια.

Δικασμένος ανάμεσα στον όρκο που έχει δώσει στον Άλφρεντ και στην επιθυμία του να ανακαταλάβει την πατρογονική γη στον Βορρά, ο Ούτρεντ, γεννημένος από Σάξονες αλλά μεγαλωμένος από Βίκινγκς, παραμένει πιστός πολεμιστής του βασιλιά, δεν έχει δώσει όμως κανέναν όρκο στον διάδοχο. Καλείται τώρα να λάβει μια βαρυσήμαντη απόφαση που θα αλλάξει για πάντα τη ζωή του και τον ρου της Ιστορίας: να υψώσει το σπαθί του στο όνομα του Άλφρεντ ή να παραδώσει τα όπλα και να αφήσει το όνειρο του άρχοντά του για ένα ενωμένο βασίλειο να πεθάνει μαζί του;

**Το έκτο μέρος της σειράς
«Σαξονικά Χρονικά».**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13868

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η